

דגשים למדריכות.ים :

*שימו לב! בפעולה אנחנו יוצאות מנקודת הנחה ש-כל-החניכות.ים שלנו חוות דיכוי על רקע שוני מגדרי (טרנספוביה). אל תניחו שבגלל שאין טרנסיות/ים מחוץ לארון בקבוצה אז הפעולה לא נוגעת ישירות בחניכות.ים שלכם (ובכנס) בנקודות רגישות וכואבות. התייחסו לדיון ברגישות ומתוך תשומת לב רבה לכל החניכות.ים
אל תתנו לדיון לעבור כמשהו שקורה מחוץ למעגל המדברות.ים, תנו לחניכות לבטא את המקומות בהם הטרנספוביה נוגעת בהם.

*שימו לב לחניכות אחרי הפעולה, האם הן נסערות מאוד, האם הן צריכות ליווי נוסף ותשומת לב מיוחדת, דווחו בכל מקרה של ספק.

הקדמה :

יום הזיכרון הטרנס*י חל כל שנה ב-20.11. תפקידו לעורר מודעות לסוגי האלימות השונים שהחברה מפעילה על אנשים טרנס* ולזכור את מי שמתה או שלחה יד בנפשה בעקבותיהם. השנה החלטנו באיגי שנעביר פעולה בנושא שתתאר את האלימות שהחברה מפעילה כלפי כל ביטוי של שונות מגדרית לא רק לאנשים המשתייכים לקהילה הטרנסית אלא לכל התנהגות של שוני מגדרי. בסוף הפעולה אנו מזמינים את החניכות לבוא לקחת חלק בטקס שיתקיים בתאריך של יום הזיכרון עצמו בגן מאיר. כתבות על חוויות אישיות בהקשר של היום הזה יופצו באתר.

(אחרי סבב מה-ניש)

-מחלקים לקבוצות קטנות. כל קבוצה מקבלת דף וצריכות לענות :

- מה היה המאכל האהוב עלייך כשהיית ילדה?
- מה אהבת לשחק?
- איזה חוג מגניב היה לך?
- איזה שיעור הכי אהבת?
- מה היה הצבע האהוב עלייך
- סיפור מצחיק שאני זוכרת

-מבקשות מהן להתרכז כמה דקות ולמצוא סיפור מהילדות שהיה להן בנושא שונות מגדרית : כדורגל עם הבנים, בובות וכו'

-מי שרוצה משתפת במעגל הכולל

איך הסביבה הגיבה, ומה זה לימד אתכן?

האם יש דברים שנמנעתן או שאתן נמנעות מלעשות?

מה קרה לדברים האלה שרציתן לעשות? לרשום על הלוח/בריסטול (למדריך/ה אם הם לא מעליסות

להסביר טרנספוביה דרך תגמול ועונש

לא מצחיק אותנו: הבדיחות שהופכות חיים של טרנסגינדרים/ות לסיוט

אילי אבידן 10.01.14

ביום שישי האחרון עברה נ', אישה טרנסגינדרית, תקיפה חמורה בדרום תל אביב. אחד עשר גברים עטויי מסכות הקיפו אותה, ריססו אותה בגז פלפל, היכו אותה וחשמלו אותה באמצעות שוקר. עורך הדין של התוקפים טען כי מדובר ב"מעשה קונדס" והם שוחררו למאסר בית של חמישה ימים. בכך, קיבלה המשטרה את הטענה כי כאשר מדובר באשה טרנסית, תקיפה אלימה ומתוכננת היא לא יותר משעשוע. מה מצחיק באלימות נגד אישה טרנסית, ואיך אפשר לקבל את ההסבר של "מעשה קונדס"? אנחנו צוחקים כשיש קריסה עקרונית של משמעות – שני שדות משמעות שאנחנו תופסים כנפרדים בצורה מוחלטת משתלבים ומאירים בכך דבר מה שגרתי מזווית חדשה. במובן זה, תרבות בינארית מגדרית כמו שלנו לא יכולה להכיל את הרעיון של מעבר בין מגדרים אלא כבדיחה. אנחנו צוחקים גם כדרך להשיב לעצמנו שליטה במציאות. הבדיחה פותחת לנו צוהר למציאות אלטרנטיבית, בה כל מה שחשבנו שנכון וקיבלנו כאמת מתהפך. אנחנו צוחקים על הדמות הטרנסגינדרית בתוכנית הטלוויזיה כי אנחנו יודעים לחשוף את "השקר" שלה ולראות שהיא לא "אישה אמתית". אנחנו צוחקים על כך שהיא הייתה טיפשה מספיק כדי לחשוב שתוכל "לעבוד עלינו", ועל הדמויות האחרות שהיו מספיק חסרות אבחנה כדי לפספס את האמת שחייבת להתגלות. הצחוק שלנו מסמן את השבתו של הסדר, ומכונן מחדש את ההיגיון של עולמנו ואת מקומנו בתוכו. כשאנחנו צוחקים, הצחוק מעצב את המציאות הזו כבלתי אפשרית, ומאשר מחדש את הכללים והחוקים הברורים מאליהם של עולמנו. כשאנחנו צוחקים על טרנסגינדרים, אנחנו מאששים את המערך המגדרי המקובל, ואיתו את עמדתנו המגדרית החד משמעית בתוכו.

אם ידוע לנו שלא נגרם שום נזק, אנחנו צוחקים גם מהמחזה של כאב, אומללות וסבל. האיש שמחליק על קליפת הבננה לעולם לא יגיע למיון עם רגל שבורה, וכשמשקולת 16 טון נוחתת על ראשה של דמות מצוירת אנחנו יודעים שהיא תשוב להופיע בסצנה הבאה ללא כל פגע. כאשר אין נפגעים, זריקת קליפת הבננה והטלת המשקולת הופכים למעשי קונדס שרוח נעורים נודפת מהם. אם נזק יכול להיגרם רק לאנשים ממשיים, וטרנסגינדריות, כסובייקט של בדיחה, אינן ממשיות, הרי שהכאה של אישה טרנסית שקולה לסלפסטיק משעשע, חסר נפגעים. כמי שעוברים דה-הומניזציה להפוגה קומית, טרנסגינדרים לא יכולים להרגיש כאב, שכן אין שם אדם שירגיש אותו.

ההפיכה שלנו לבדיחה הופכת את החיים שלנו לסיוט. נקודת הקיצון היא התקיפה האלימה של נ', אבל גם כשאנחנו מצליחות לחמוק מאדי הגז המדמיע ולעבור יום נוסף בלי שיחשמלו אותנו, אנחנו סובלות מכך שאף אחד לא לוקח אותנו ברצינות. מעסיקים לא רוצים שבדיחה תעבוד אצלם; בעלי דירות לא מאמינים שדמות מצוירת תשלם את שכר הדירה בזמן; ההורים שלנו מתנים את קורת הגג שלהם בכך שנפסיק עם

השטויות שלנו; רופאים מסתכלים עלינו כעל תופעה ולעתים מונעים מאתנו טיפול, כי הם למדו לטפל באנשים אמתיים, שהם נשים או גברים שאינם טרנסג'נדרים; במשרד הפנים מקשים עלינו לשנות את המין בתעודת הזהות, כי אנחנו לא באמת נראות רציניות; חברים ומכרים פונים אלינו בלשון מגדרית לא נכונה כי גם ככה, הכל צחוקים; תוקפים אותנו מינית יותר מאנשים מקבוצות אחרות, כי מי כבר יאמין לנו; וכשאנחנו מגיעות להגיש תלונה שוטרים מלגלים עלינו. לחיות את החיים כבדיחה אומר שאין מקום בטוח בשבילנו, ושעד שמגיעים רעולי הפנים להכות אותנו, אנחנו כבר סובלים מאפליה, ניכור, עוני, בריאות ירודה וחיים ברחוב.

אותנו בפרויקט גילה¹ זה לא מצחיק. 238 נשים טרנסיות ואנשים טרנסים נרצחו השנה ברחבי העולם בגלל זהותם המגדרית. בכל 6 שעות אישה טרנסית עוברת תקיפה ובכל 36 שעות מישהי מהקהילה הטרנסית נרצחת. לפי נתוני מרכז ניר כץ למלחמה באלימות ובלהט"בפוביה, הדיווחים הנוגעים לקהילה הטרנסג'נדרית הם החמורים ביותר, ובחלקם עולה כי התערבות המשטרה רק חיזקה את חווית התקיפה וההשפלה. הנה, רק השבוע לאחר התקיפה של נ' הגיעה אישה טרנסית מטעם פרויקט גילה לתחנת משטרה בתל אביב לצורך קבלת אישורים מתאימים לקיום צעדת מחאה, ושמעה מבעד לדלת דיבור מלגלג של שוטרים שכינו אותה "קוקסינל".

מה הקשר בין הדברים שמלמדים אותנו בילדות שאסור או מותר כבנים או בנות לבין טרנספוביה?

חוזרים לדברים שרשמנו בלוח ושואלות- איזה מצוקות יכולות להיווצר בנו מכל אחת מהתגובות שלנו לדיכוי המגדרי שחוינו?
(למדריך/ה: הדחקה-תחושה שאני לא אני באמת, ניכור לעצמי.. לעשות בסתר-בדידות, הסתרה, אשמה, בושה.. להיות "מחוץ לארון"-אלימות, חוסר אישור, דחיה, להיזרק מהבית..)

איזה דרכים אנחנו מכירות כדי להתמודד עם החוויות האלה?

טרנספוביה היא חוויה מבודדת. היא נוגעת בכולנו וסובבת אותנו מהסביבה הקרובה והרחוקה, אבל בתוכה אנחנו הרבה פעמים מרגישות לבד מול כל הרוע והקושי ולא מצליחות לדמיין את עצמנו מנצחות אותו בכוחות כל כך מצומצמים.
האם יש דרך לא לעשות את המאבק הזה לבד?

פעם הייתי אחת, היום אני הרבה
יעל לביא

(נאומה מתוך הפגנת הקהילה לוקחות בחזרה את הלילה, לאחר תקיפתה של אישה טרנסגינדרית על ידי אחד עשר שוטרי מגב, 16 בינואר 2014)

שלום לכולם. למי שלא מכיר אותי, שמי יעל. אני יכולה לומר שבאמת, לא שזו גאוונה, אבל זו הייתה המציאות שלי. בשנות ה-60 לא הבנתי מה אני ומי אני, אבל התחלתי להבין שאני לא יכולה להיות עם משפחתי. הייתי מאוד שונה ונזרקתי לרחובות. זו הייתה הדרך היחידה לחיות. הבנתי גם שאני לא אוהבת את הגבות שלי, אז הורדתי אותן, ואז משטרת ישראל "הנחמדה" של שנות ה-60 מהמאה הקודמת... פשוט זה היה חוק: להיות ילד הומוסקסואל – זה מרשם להתעללות כי החוק מרשה את זה!

אל תרשו את זה היום! אל תרשו את זה מחר! תילחמו! תחיו את החיים שלכם! מי שיאמר לכם שאתם לא טובים, תגידו לו פעמיים שהוא לא טוב. ככה עברו חיי. ברחתי לחו"ל לעשרים שנה, עברתי את כל התהליך הרפואי בחו"ל. למזלי הייתי רקדנית טובה וזכיתי לעבוד בכל מועדוני הלילה הנהדרים של אירופה. ידעתי טובה שלי אמרה לי בשנת '82, אוי יעל לא נמאס לך לנדוד במזוודות מעיר לעיר, מכפר לכפר, ממדינה למדינה? בואי הביתה, המדינה השתנתה. אבל כמו שאני מבינה נכון להיום, כמה הם היו, שישה, שבעה? כאלה שאוהבים לשים ברזלים על הכתפיים ולהרגיש גברים. האלימות של היום לא השתנתה משנות ה-60.

אני מבקשת מכם: פעם הייתי אחת, היום אני רואה שאני הרבה! לא אחת! אתם אל תוותרו, אל תוותרו על הזכות שלכם. תחיו את החיים שלכם כי נולדתם בזכות ואף אחד לא יכול לשנות את זה! אני אוהבת אתכם, אני לא מכירה אתכם, אבל בגלל שאתם דומים לי, אני ואתם, אתם ואני, תמשיכו להיות גאים. ולסיום, אני רוצה לומר, יש לפחות עשרה אחוז מהעולם שהוא גיי, לסביות וטרנסגינדריות, שזה כמעט מיליארד בני אדם! שיזהרו מאותם מיליארד בני אדם! אני אוהבת אתכם, תודה.

סיכום:

מה אתן לוקחות איתכן מהפעולה?

האם נחשפתן לזווית חדשה כלפי המאבק טרנס*פוביה?

מה אתן רוצות. יש לעשות כקבוצה ליום הזיכרון הטרנס** (יש טקס, יש פעולות מועדונים, אפשר להמציא עוד אופנים לפעול)

חשוב ממש לציין

אם עלו בכנס תחושות קשות בעקבות הפעולה (ויום הזיכרון בכללי) חשוב שתדעו שלאיגי יש מערך פסיכוסוציאלי תומך שאפשר לפנות אליו, יש גם קבוצות טרנס*יות בארגון שאפשר ורצוי להצטרף אליהם ואפשר בכל מקרה לפנות למדריכים. ות שלהן.